

puntsi lauale tua. Kõrtsmik oli selle soowimisega wäga rahul, kobe arwates, et mida pikemale meeste õhtune jutuwestmine ulatab, seda enam tarwitawad keelekastet, mis kõik täie hinnaga maksetakse, et kriiditüki kulutamist seina peal tarwis ei ole.

Senni kui Hans ja aidamees saksakambri läksid, laskis mölder kõrtsmiko magadiskambri laetut laua walmistada, kaks küünalt lauale põlema panna, ja wiis tooli laua ümber seada. Poole tunni pärast tuli aidamees rõemsa näoga tagasi, liites, kuidas nemad wisast puust ommetegi jago saanud, ja isand luband nende seltsi tulla. Siis wiskas ta kümne rublase paberi kõrtsmiko kätte, puntsi eest, kui oleks kümne kopikane Kunda klubimark olnud, ja kui kõrtsmik raha wälja tahtis anda, ütles aidamees: „Laske tühi asi olla, mul ehk juhtub weel õhto pikusel uusi ihaldusi olema. Kõl koominnes teeme aro, kumb kummagi wõlgnikuks jääb.“

Matule aega iljemine astus Hans wõera isandaga nende hulka. Mölder ja kubjas kumardasid wõerast teretates ja kratsisid jalgadega põrandad, misga sügawat auuandmist ülestunnistasid. Hans palus isandale tooli ja palus teda laua taha aset wõtta. „Urge pange pabaks, auus saks!“ ütles Hans — „kui teid maarahwa seltsi palusime, aga need on kõik auusad mehed, ehk neil kõi palju saksa, keelt suus ei ole, siiski on nemad meele ja südame poolt enam saksad kui talupojad.“

Wõne tühja küsimise ja kostmise peale püüdis

Hans kawalal kombel jutu teed senna poole käämata, mis kõigil südame peäl põles, aga julgust ei olnud wälja ütelda. Wõeras isand näitas libedam kui angerjas ja pörkas niisama kawalast kõrwale, et mehed temalt pikemalt otsust ei saanud. Tema naeratas suud mööda, ütles üks „kes teab, ehk wõib olla“ ja nõnda lõpes jut kobe jälle otsa. Mölder mõtles, kui kõwerad radad siin ei aita, lähme ennemine otselohu teele. Tema ütles selle pärast: „Ennest, kui teie tuppa astusite, juhtus meil parajast jut raha, ja rikuse, wadajatest, mis mõnel peab olema. Mis teie neist asjust arwate: kas peaks kõsi wai wale olema?“

Isand naeratas kui ennegi, aga ei lausunud pikemalt sõna.

„Wai,“ küsis mölder uueste: — „kas wana rahwa waletamine neist kuntsimeestest kõsi peaks olema, mis ütleb, kuidas mõned targad kolletanud puulehed kõbe ja kuldrabaks peawad moondama?“

„Küfige“ — kostis isand — „rääkijate käest, kuidas seda asja tehakse, siis saate kõige selgemat tarkust.“

Seepse on, ütles Hans — et ükski jutumees ise midagi pikemat ei oska seletada.

„Siis on teie jutumehed walelikud!“ — kostis isand.

„Kõh, seda ei wõi kõikide kohta ütelda,“ — wõtis kubjas jutu otsast kinni: — „mõningad wõiwad walelikud olla, aga ei mitte kõik. Wana